

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

5.1 สรุปผลการวิจัย

จากการศึกษาเรื่อง “การศึกษาเปรียบเทียบการใช้คำของคนสามระดับอายุในภาษาไทยถิ่นใต้จังหวัดชุมพร” โดยใช้คำที่ภาษาไทยถิ่นใต้ใช้รูปศัพท์ต่างกับภาษาไทยกรุงเทพฯ จำนวน 500 คำ จำแนกเป็นหมวดคำนาม 300 คำ และหมวดคำกริยา 200 คำ ทดสอบกับผู้บอกภาษาทั้งชายและหญิง 18 คน แบ่งเป็น 3 ระดับอายุคือ ระดับอายุที่ 1 อายุ 55 - 65 ปี ระดับอายุที่ 2 อายุ 35 - 45 ปี และระดับอายุที่ 3 อายุ 15 - 25 ปี สรุปผลการศึกษาได้ดังนี้

5.1.1 การใช้คำของคนสามระดับอายุในภาษาไทยถิ่นใต้ จังหวัดชุมพร

การใช้คำของคนสามระดับอายุในภาษาไทยถิ่นใต้ จังหวัดชุมพร มี 3 ลักษณะ คือ ศัพท์ที่ผู้บอกภาษาสามระดับอายุใช้เหมือนกัน ศัพท์ที่ผู้บอกภาษาสองระดับอายุใช้เหมือนกัน และศัพท์ที่ผู้บอกภาษาทั้งสามระดับอายุใช้ต่างกัน ซึ่งแสดงให้เห็นได้ดังตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 6

ตารางแสดงการใช้คำรูปแบบต่าง ๆ

ลำดับที่	รูปแบบ	จำนวนคำศัพท์	ร้อยละ
1	A A A B B B	74	14.8
2	A A A	41	8.2
3	B B B	34	6.8
4	A A B B B	82	16.4
5	A B B B	76	15.2
6	A A A B	75	15.0

ตารางที่ 6 (ต่อ)

ตารางแสดงการใช้คำรูปแบบต่าง ๆ

ลำดับที่	รูปแบบ	จำนวนคำศัพท์	ร้อยละ
7	AAA BB	61	12.2
8	AAB B	12	2.4
9	AAB	2	0.4
10	ABB	1	0.2
11	AAA B B	18	3.6
12	AAA B	5	1.0
13	BAB B	5	1.0
14	ABA B B	5	1.0
15	BBA B	3	0.6
16	AAA BB	3	0.6
17	AAB B	2	0.4
18	AAA B	1	0.2

จากตารางข้างต้นจะเห็นได้ว่าผู้บอกภาษาไทยถิ่นใต้ จังหวัดชุมพรมีรูปแบบการใช้คำ และจำนวนคำที่แตกต่างกันดังนี้

กลุ่มที่ 1 คือ ศัพท์ที่ผู้บอกภาษาทุกระดับอายุใช้เหมือนกัน ได้แก่ รูปแบบ AAA รูปแบบ BBB และรูปแบบ BBB

รูปแบบที่มีการใช้มากที่สุด ได้แก่ รูปแบบ AAA ซึ่งมีถึง 74 คำ ทั้งนี้อาจเนื่องมาจาก BBB

ชุมชนแห่งนี้ตั้งอยู่ในเขตที่มีความเจริญและได้รับการพัฒนาทั้งด้านเศรษฐกิจ ด้านการติดต่อสื่อสาร รวมทั้งได้รับอิทธิพลจากสื่อมวลชนแขนงต่าง ๆ ภาวะดังกล่าวจึงส่งผลให้การดำรงชีวิตของคนในอำเภอหลังสวน จังหวัดชุมพร ใช้ภาษาไทยกรุงเทพฯ ควบคู่กับภาษาไทยถิ่นได้ในชีวิตประจำวันไปด้วย ดังจะสังเกตได้ว่าการปะปนของศัพท์อื่นนั้นเริ่มพบในผู้ออกภาษาตั้งแต่ระดับอายุที่ 1 แล้ว

รูปแบบที่มีการใช้รองลงมา ได้แก่ รูปแบบ AAA มีจำนวน 41 คำ การใช้คำรูปแบบนี้แสดงให้เห็นว่าศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้ที่คนสามระดับอายุยังคงใช้เหมือนกันนั้นมีจำนวนค่อนข้างน้อย และคาดว่าในอนาคตการใช้ศัพท์ลักษณะนี้จะลดลงเรื่อย ๆ

รูปแบบที่มีการใช้น้อยที่สุดในกลุ่มนี้ได้แก่ รูปแบบ BBB มีจำนวน 34 คำ แสดงให้เห็นว่ามีศัพท์จำนวนหนึ่งซึ่งเลิกใช้แล้วในชุมชนอำเภอหลังสวน จังหวัดชุมพร อาจกล่าวได้ว่าการใช้ภาษาลักษณะนี้เป็นการเปลี่ยนแปลงทางภาษาซึ่งเป็นไปตามกฎธรรมชาติ นั่นคือภาษาจะมีการเปลี่ยนแปลงไปตามกาลเวลาและสิ่งแวดล้อม เมื่อสภาพสังคมเปลี่ยนไป ภาษาก็ย่อมเปลี่ยนแปลงไปด้วย ดังนั้นเมื่อมีการรับศัพท์ใหม่เข้ามา ศัพท์เก่าก็ย่อมสูญไปเป็นธรรมดา

กลุ่มที่ 2 คือ การใช้คำที่เป็นธรรมชาติและเป็นไปตามลำดับอายุ ได้แก่ รูปแบบ AAB BB

รูปแบบ ABB รูปแบบ AAA รูปแบบ AAA รูปแบบ AAB รูปแบบ AAB และ
B B BB B
รูปแบบ ABB

การใช้คำในกลุ่มที่ 2 นี้ แสดงให้เห็นถึงการเปลี่ยนแปลงที่กำลังดำเนินอยู่ของภาษาไทยถิ่นใต้อำเภอหลังสวน จังหวัดชุมพร ว่ากำลังได้รับอิทธิพลจากศัพท์ภาษาไทยกรุงเทพฯ แบบค่อยเป็นค่อยไป ผู้เขียนวิทยานิพนธ์คาดว่าในอนาคตศัพท์ลักษณะนี้น่าจะเพิ่มขึ้นเนื่องจากความเจริญก้าวหน้าทางการสื่อสารของประเทศจะส่งผลให้การรับศัพท์ใหม่เข้ามาใช้ในชุมชนนี้มีมากขึ้นตามไปด้วย

กลุ่มที่ 3 คือ การใช้คำที่มีการเปลี่ยนแปลงในลักษณะพิเศษ ได้แก่ รูปแบบ AAA รูปแบบ B B

AAA รูปแบบ BAB รูปแบบ ABA รูปแบบ BBA รูปแบบ AAA รูปแบบ AAB และ
B B B B B BB B
รูปแบบ AAA
B

การใช้คำในกลุ่มที่ 3 แสดงให้เห็นว่าการเปลี่ยนแปลงทางภาษาของคนแต่ละระดับอายุเองก็มีความหลากหลาย แต่ละคนก็มีการใช้ภาษาที่มีลักษณะเฉพาะของตนเอง เนื่องจากปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อคนแต่ละคนมีไม่เหมือนกันและไม่เท่ากัน เช่นกรณีที่ผู้บอกภาษาระดับอายุที่ 1 บางคนใช้ศัพท์เดิมร่วมกับศัพท์อื่นหรือหันไปใช้ศัพท์อื่นทั้งหมด ก็อาจเป็นเพราะเป็นคนที่พร้อมจะรับกับความเปลี่ยนแปลงต่าง ๆ หรือได้รับอิทธิพลจากสื่อต่าง ๆ มากขึ้นหรือบ่อยขึ้นก็เป็นได้ ส่วนในกรณีที่ผู้บอกภาษาระดับอายุที่ 2 และ 3 ยังใช้ศัพท์เดิมอยู่อาจเป็นเพราะความสัมพันธ์ระหว่างคนอายุมากกับคนอายุน้อยในชุมชนภาษานี้ยังมีอยู่มาก จึงส่งผลให้คนรุ่นอายุน้อยได้เรียนรู้ภาษาที่คนรุ่นอายุมากใช้ก็เป็นได้อีกเช่นกัน

นอกจากนี้ผู้เขียนวิทยานิพนธ์ได้วิเคราะห์การใช้คำของคนสามระดับอายุในภาษาไทยถิ่นใต้ จังหวัดชุมพร โดยพิจารณาจากอัตราร้อยละแยกเฉพาะคำนามหรือคำกริยา พบว่าคำนาม 300 คำ ผู้บอกภาษาทั้งสามระดับอายุจะนำศัพท์อื่นเข้าไปใช้ร่วมหรือใช้แทนศัพท์เดิมภาษาไทยถิ่นใต้ 272 คำ หรือคิดเป็นร้อยละ 90.67 กล่าวคือผู้บอกภาษาทั้งสามระดับอายุใช้ศัพท์เหมือนกันคือศัพท์เดิมภาษาไทยถิ่นใต้เป็นจำนวน 28 คำ หรือคิดเป็นร้อยละ 9.33 ส่วนคำกริยา 200 คำ ผู้บอกภาษาทั้งสามระดับอายุจะนำศัพท์อื่นเข้าไปใช้ร่วมหรือใช้แทนศัพท์เดิมภาษาไทยถิ่นใต้ 187 คำ หรือคิดเป็นร้อยละ 93.5 กล่าวคือผู้บอกภาษาทั้งสามระดับอายุใช้ศัพท์เหมือนกันคือศัพท์เดิมภาษาไทยถิ่นใต้รวม 13 คำ หรือคิดเป็นร้อยละ 6.5 ซึ่งแสดงว่าคำกริยาเปลี่ยนแปลงการใช้คำมากกว่าคำนาม

ผลการวิเคราะห์การใช้คำของคนสามระดับอายุในภาษาไทยถิ่นใต้ จังหวัดชุมพร โดยพิจารณาจากอัตราร้อยละแยกเฉพาะคำนามและคำกริยา ผู้เขียนวิทยานิพนธ์พบว่าการใช้คำนามและคำกริยาในชุมชนแห่งนี้มีการเปลี่ยนแปลงไปค่อนข้างมากและอัตราการเปลี่ยนแปลงนั้นใกล้เคียงกันมาก กล่าวคืออัตราร้อยละของการเปลี่ยนแปลงการใช้คำทั้งสองประเภทนี้ต่างกันเพียงร้อยละ 2.83 เท่านั้น ซึ่งอาจเนื่องมาจากสภาพชุมชนของอำเภอหลังสวน จังหวัดชุมพรแห่งนี้มีความเจริญทั้งด้านคมนาคม เศรษฐกิจ และการติดต่อสื่อสาร ส่งผลให้คนทุกระดับอายุในชุมชนได้รับความเจริญเหล่านี้เพิ่มมากขึ้นกว่าในอดีต เมื่อความเป็นอยู่เปลี่ยนแปลงไปจึงย่อมมีอิทธิพลต่อการใช้ภาษาด้วยเช่นกัน ดังจะสังเกตได้ว่าการใช้คำของคนในอำเภอหลังสวน จังหวัดชุมพรมีการเปลี่ยนแปลงไปมาก กล่าวคือมักจะใช้ภาษาไทยกรุงเทพฯ ควบคู่ไปกับภาษาไทยถิ่นใต้มากขึ้นในชีวิตประจำวัน

อนึ่ง เมื่อพิจารณาการใช้ศัพท์ของผู้บอกภาษาแต่ละระดับอายุ ผู้เขียนวิทยานิพนธ์พบว่าการใช้ศัพท์เดิม (A) ศัพท์เดิมร่วมกับศัพท์อื่น (A) และศัพท์อื่น (B) แตกต่างกันตาม

B

ระดับอายุ ดังนี้

การใช้ศัพท์เดิม (A) ผลการศึกษาพบว่าผู้บอกภาษาระดับอายุที่ 1 จะใช้ศัพท์เดิมมากที่สุด และจะลดน้อยลงตามลำดับในผู้บอกภาษาระดับอายุที่ 2 และ 3 กล่าวคือ ผู้บอกภาษาระดับอายุที่ 1 ใช้ศัพท์เดมร้อยละ 39.40 ระดับอายุที่ 2 ใช้ร้อยละ 27.80 และระดับอายุที่ 3 ใช้ร้อยละ 10

การใช้ศัพท์เดิมร่วมกับศัพท์อื่น (A) ผลการศึกษาพบว่าการใช้ศัพท์ลักษณะนี้เริ่มมีตั้งแต่ B

ผู้บอกภาษาระดับอายุที่ 1 และสังเกตพบว่าผู้บอกภาษารุ่นสูงอายุใช้ศัพท์เดิมร่วมกับศัพท์อื่นมากที่สุด ซึ่งการใช้ศัพท์เดิมร่วมกับศัพท์อื่นนี้จะลดลงเรื่อย ๆ ในผู้บอกภาษาระดับอายุที่ 2 และ 3 อย่างไรก็ตามจะเห็นได้ว่าการใช้ศัพท์ลักษณะดังกล่าวในกลุ่มผู้บอกภาษาทั้งสามระดับอายุนี้อัตราการใช้ในปริมาณที่ใกล้เคียงกันมาก กล่าวคือ ผู้บอกภาษาระดับอายุที่ 1 ใช้ศัพท์เดิมร่วมกับศัพท์อื่นร้อยละ 52.20 ระดับอายุที่ 2 ใช้ร้อยละ 48.40 และระดับอายุที่ 3 ใช้ร้อยละ 47.20

การใช้ศัพท์อื่น (B) ผลการศึกษาพบว่าการใช้ศัพท์อื่นแทนศัพท์เดิมเริ่มมีตั้งแต่ผู้บอกภาษาระดับอายุที่ 1 และจะเพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ ในผู้บอกภาษาระดับอายุที่ 2 และ 3 กล่าวคือ ผู้บอกภาษาระดับอายุที่ 1 ใช้ศัพท์อื่นร้อยละ 8.40 ระดับอายุที่ 2 ใช้ร้อยละ 23.80 และระดับอายุที่ 3 ใช้ร้อยละ 42.80

5.1.2 การแปรด้านเสียง ศัพท์ และความหมายในภาษาไทยถิ่นใต้ จังหวัดชุมพร

5.1.2.1 การแปรด้านเสียง เป็นการแปรโดยไม่มีเงื่อนไข แบ่งออกเป็น 3 ลักษณะ คือ

1. การแปรเสียงพยัญชนะ แบ่งออกเป็น 2 ลักษณะ คือ

1.1 การแปรเสียงพยัญชนะต้น มีทั้งสิ้น 22 รูปแบบ

ผลการศึกษาพบว่าเสียงพยัญชนะต้นเพิ่มขึ้นในระบบเสียงภาษาไทยถิ่นใต้ จังหวัดชุมพร ได้แก่ /f/ กล่าวคือ แต่เดิมนั้นภาษาไทยถิ่นใต้จังหวัดชุมพร ไม่มี /f/ โดยเสียง [f] ในศัพท์ภาษาไทยกรุงเทพฯ จะออกเสียงเป็น [khw] ในภาษาไทยถิ่นใต้จังหวัดชุมพร แต่จากผลการศึกษาพบว่าผู้บอกภาษาในชุมชนอำเภอหลังสวน จังหวัดชุมพร สามารถออกเสียง [khw] ได้ในลักษณะแปรอิสระกับเสียง /f/

นอกจากนี้ผู้เขียนวิทยานิพนธ์ยังพบว่าเสียงพยัญชนะประสมเพิ่มขึ้นในระบบเสียงภาษาไทยถิ่นใต้จังหวัดชุมพร กล่าวคือ แต่เดิมนั้นในภาษาไทยถิ่นใต้จังหวัดชุมพรไม่มี /tr/ โดยเสียง [tr] ในศัพท์ภาษาไทยกรุงเทพฯ จะออกเสียงเป็น [kr] ในภาษาไทยถิ่นใต้ จังหวัดชุมพร แต่จากผลการศึกษาพบว่าผู้บอกภาษาในชุมชนแห่งนี้ สามารถออกเสียง [tr] ได้ และเกิดในลักษณะแปรอิสระกับเสียง /kr/

1.2 การแปรเสียงพยัญชนะท้าย แบ่งออกเป็น 3 ลักษณะ ดังนี้

1.2.1 การละเสียงพยัญชนะท้าย มี 3 รูปแบบ

1.2.2 การเพิ่มเสียงพยัญชนะท้าย มี 2 รูปแบบ

1.2.3 การเปลี่ยนเสียงพยัญชนะท้าย มี 3 รูปแบบ

สิ่งที่น่าสนใจเกี่ยวกับการแปรเสียงพยัญชนะท้ายในชุมชนภาษาไทยถิ่นใต้จังหวัดชุมพรก็คือ ในคำที่ประสมด้วยสระเสียงยาว และมี [-k] เป็นเสียงพยัญชนะท้ายในภาษาไทยกรุงเทพฯ นั้น ตามปกติภาษาไทยถิ่นใต้ จังหวัดชุมพรจะออกเสียงเป็นสระเสียงยาว และใช้ [-ʔ] เป็นเสียงพยัญชนะท้ายเสมอ แต่จากผลการศึกษาพบว่า ในกลุ่มผู้บอกภาษาระดับอายุที่ 2 และ 3 มักเกิดการแปรเสียงพยัญชนะท้าย [-ʔ] ไปเป็นเสียง [-k] เช่นเดียวกับภาษาไทยกรุงเทพฯ

2. การแปรเสียงสระ มีทั้งสิ้น 14 รูปแบบ

ผู้เขียนวิทยานิพนธ์พบว่าคำที่แต่เดิมผู้บอกภาษาไทยถิ่นใต้ จังหวัดชุมพรใช้สระ [ɛ] และ [e:] จากผลการศึกษาปรากฏว่าผู้บอกภาษาระดับอายุที่ 2 และ 3 มักจะออกเสียงเป็น [e] และ [i:] เหมือนภาษาไทยกรุงเทพฯ

3. การแปรเสียงวรรณยุกต์ แบ่งเป็น 5 รูปแบบ

การแปรเสียงวรรณยุกต์ในชุมชนภาษาไทยถิ่นใต้ จังหวัดชุมพร พบไม่มากนัก และผลการศึกษาเป็นที่น่าสนใจที่ว่า ศัพท์ที่เดิมผู้พูดภาษาไทยถิ่นใต้จังหวัดชุมพรออกเสียงวรรณยุกต์แตกต่างไปจากภาษาไทยกรุงเทพฯ ผู้บอกภาษากลุ่มอายุที่ 2 และ 3 มักเกิดการแปรเสียงวรรณยุกต์โดยออกเสียงคล้ายคลึงกับเสียงวรรณยุกต์ของภาษาไทยกรุงเทพฯ

5.1.2.2 การแปรด้านศัพท์ แบ่งออกเป็น 2 ลักษณะ คือ

1. การใช้รูปแปรของศัพท์เดิม แบ่งออกเป็น 2 ลักษณะ คือ

1.1 การใช้รูปแปรของศัพท์เดิมโดยละบางพยางค์

1.2 การใช้รูปแปรของศัพท์เดิมโดยเพิ่มบางพยางค์

2. การใช้ศัพท์อื่น แบ่งเป็น 2 ลักษณะ คือ

2.1 การใช้ศัพท์ภาษาไทยกรุงเทพฯ หรือศัพท์ภาษาไทยมาตรฐานแทน

ศัพท์เดิม

2.2 การสร้างศัพท์ใหม่ โดยการประสมศัพท์เดิมในภาษาไทยถิ่นใต้กับ

ภาษาไทยกรุงเทพฯ ฯ เข้าด้วยกัน

5.1.2.3 การแปรด้านความหมาย พบในกลุ่มผู้บอกภาษาระดับอายุที่ 2 และ 3 มากที่สุด แบ่งออกได้เป็น 2 ลักษณะ คือ

1. การแปรโดยความหมายกว้างออก

2. การแปรโดยความหมายแคบเข้า

จากการศึกษาการแปรของศัพท์ในภาษาไทยถิ่นใต้จังหวัดชุมพร พบว่าการแปรด้านศัพท์โดยการใช้ศัพท์อื่นเป็นการแปรที่เห็นได้ชัดเจนที่สุด ทั้งศัพท์ที่ยืมจากภาษาไทยกรุงเทพฯ และการสร้างศัพท์ใหม่ การแปรด้านศัพท์เหล่านี้แสดงให้เห็นถึงการแปรของภาษาที่ได้รับอิทธิพลจากภายนอก โดยระดับอายุของบุคคลเป็นปัจจัยสำคัญประการหนึ่งที่ทำให้ภาษาแปรไป

5.1 อภิปรายผล

ผลการศึกษาการใช้คำและการแปรของภาษาไทยถิ่นใต้ในบุคคลสามระดับอายุ จังหวัดชุมพร ชี้ให้เห็นว่า “อายุ” เป็นปัจจัยสำคัญประการหนึ่งที่ทำให้ผู้พูดภาษาไทยถิ่นใต้ จังหวัดชุมพร ใช้ศัพท์แตกต่างกัน ดังจะเห็นว่าผู้บอกภาษาระดับอายุที่ 2 และ 3 จะได้รับอิทธิพลจากภาษาไทยกรุงเทพฯ ผ่านสื่อมวลชน การศึกษา ตลอดจนการพบปะคนต่างถิ่น มากกว่าผู้บอกภาษาระดับอายุที่ 1 ดังนั้นการใช้ภาษาของผู้บอกภาษาระดับอายุที่ 2 และผู้บอกภาษาระดับอายุที่ 3 จึงมีโอกาสแปรได้ง่ายกว่าผู้บอกภาษาระดับอายุที่ 1

ในทางตรงกันข้าม ผู้บอกภาษาระดับอายุที่ 1 เป็นกลุ่มที่มีการเปลี่ยนแปลงการใช้ศัพท์ภาษาไทยถิ่นได้น้อยที่สุด นั่นคือยังคงรักษาศัพท์ภาษาไทยถิ่นได้ไว้ได้มากกว่าคนระดับอายุที่ 2 และ 3 เนื่องจากผู้บอกภาษาระดับอายุนี้ส่วนใหญ่เป็นผู้ที่ใช้ชีวิตประจำวันอยู่กับบ้าน พอใจและคุ้นเคยกับการใช้ภาษาที่ตนเคยใช้มาแต่เดิมมากกว่า อย่างไรก็ตามก็ดีกว่าผู้บอกภาษากลุ่มนี้ที่มีการเปลี่ยนแปลงการใช้ศัพท์ภาษาไทยถิ่นได้เป็นภาษาไทยกรุงเทพฯ จำนวนหนึ่ง เพราะสามารถพูดภาษาไทยกรุงเทพฯ เป็นภาษาที่ 2 ได้เป็นอย่างดี นอกจากนี้อาจเป็นเพราะเหตุผลทางภูมิศาสตร์คือ จังหวัดชุมพรเป็นจังหวัดที่มีอาณาเขตติดต่อกับภาคกลางมาก ประกอบกับปัจจุบันนี้มีผู้อพยพจากต่างถิ่นเข้ามาอาศัยและประกอบอาชีพในจังหวัดชุมพรกระจายอยู่ทั่วไปทุกอำเภอ ดังนั้นโอกาสที่ภาษาไทยกรุงเทพฯ ซึ่งเป็นภาษาราชการในการติดต่อสื่อสารของประชาชนทุกหมู่เหล่าจะเข้าไปปะปนในภาษาไทยถิ่นได้ จึงเป็นสิ่งที่มีโอกาสหลีกเลี่ยงได้ ตรงกับงานวิจัยของ Brown (1985, p. 88 - 96) ซึ่งได้กล่าวถึงเรื่องการจำแนกภาษาออกเป็น 7 ถิ่น ได้แก่ ภาษาไทใหญ่ ภาษาไทยถิ่นเหนือ ภาษาพวน ภาษาไทยกลาง ภาษาผู้ไท ภาษาลาว และภาษาไทยถิ่นใต้ โดย Brown แบ่งภาษาทั้ง 7 กลุ่มนี้ออกเป็น 5 สาขา ตามเกณฑ์ความสามารถในการสื่อสารได้เข้าใจกัน ซึ่งแสดงความใกล้ชิดทางภูมิศาสตร์ด้วย ดังแผนภูมิต่อไปนี้

ภาษาไทใหญ่ (Shan)	ภาษาลาว (Lao)
ภาษาไทยถิ่นเหนือ (Northern Thai)	
ภาษาไทยกลาง (Central Thai)	
ภาษาไทยถิ่นใต้ (Southern Thai)	

(ดัดแปลงจาก Brown 1985, p. 92)

Brown ใช้จำนวนเส้นแสดงถึงความสัมพันธ์ของภาษา 5 สาขา ยังมีจำนวนเส้นกันมาก ก็แสดงถึงความห่างไกลในการสื่อสารให้เข้าใจกัน เพราะฉะนั้นจะเห็นได้ว่าภาษาไทยกลางนั้นมีความสัมพันธ์ใกล้ชิดกับภาษาไทยถิ่นใต้มากที่สุด ด้วยเหตุนี้การยืมภาษาระหว่างกันของภาษาไทยถิ่นทั้งสองนี้จึงสูงตามไปด้วย

ผลการศึกษการใช้คำของคนสามระดับอายุในภาษาไทยถิ่นใต้ จังหวัดชุมพร แสดงให้เห็นว่าการใช้คำของผู้ใช้ภาษาในชุมชนแห่งนี้กำลังมีการเปลี่ยนแปลงไปอย่างมาก กล่าวคือ มีการนำศัพท์อื่นมาใช้ร่วมหรือใช้แทนศัพท์เดิมที่เป็นภาษาไทยถิ่นใต้มากถึง 459 คำ หรือร้อยละ 91.8 ในขณะที่การใช้ศัพท์เดิมภาษาไทยถิ่นใต้เหมือนกันทั้งสามระดับอายุมีเพียง 41 คำ หรือร้อยละ 8.2

อย่างไรก็ตามการใช้ศัพท์และการแปรของภาษาไทยถิ่นใต้ของบุคคลสามระดับอายุที่ปรากฏในงานวิจัยนี้ แสดงให้เห็นว่าผู้พูดภาษาไทยถิ่นใต้ จังหวัดชุมพร จะใช้ทั้งภาษาไทยกรุงเทพฯ ฯ และภาษาไทยถิ่นใต้ในชีวิตประจำวัน ส่งผลให้ภาษาเกิดการแปร โดยระดับอายุเป็นตัวแปรอิสระ (Independent Variable) และภาษาเป็นตัวแปรตาม (Dependent Variable)

ผู้เขียนวิทยานิพนธ์คาดว่าในอนาคตผู้ใช้ภาษาในจังหวัดชุมพร จะใช้ศัพท์ภาษาไทยกรุงเทพฯ ฯ ติดต่อกับสื่อสารกับคนในชุมชนและคนต่างถิ่นมากขึ้นเรื่อย ๆ จนกระทั่งในที่สุด การใช้ศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้ (ศัพท์เดิม) นั้นจะค่อย ๆ ลดลง แต่จะมีการใช้ศัพท์อื่นซึ่งเป็นศัพท์ในภาษาไทยกรุงเทพฯ ฯ แทนมากขึ้น

5.3 ข้อเสนอแนะ

1. ควรศึกษาภาษาไทยถิ่นใต้ จังหวัดชุมพร โดยพิจารณาจากปัจจัยทางสังคมด้านอื่น ๆ เช่น เพศ การศึกษา อาชีพ เพื่อเปรียบเทียบกับปัจจัยด้านอายุเช่นงานวิจัยนี้
2. ควรศึกษาการเปลี่ยนแปลงของภาษาในแง่เดียวกับการวิจัยนี้ในจังหวัดอื่น ๆ ของภาคใต้ หรือในภูมิภาคอื่น ๆ ของประเทศไทย